

Arrest

nr. 349 547 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 november 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Op 7 augustus 2025 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 338 865 van 7 januari 2026.

Verzoekster werd op 2 februari 2026 bevolen om het grondgebied te verlaten, in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : N.A.N.

voornaam : R.
[...]
nationaliteit : Angola
+ 2 kinderen :
- N.C.S.L. [...]
- N.C.A.K. [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/08/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/01/2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/05/2025) pijn aan de tanden en een hoge bloeddruk te hebben. Betrokkene legde geen medische documenten neer. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie

waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen en bijgevolg blijft het kerngezin samen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van

herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De verzoekende partij behoort tot een gezin met twee minderjarige kinderen, wat als gevolg zou hebben dat zij allen (inclusief de minderjarige kinderen dewelke afhankelijk zijn van hun alleenstaande moeder) het grondgebied moeten verlaten.

De bestreden beslissing schiet in de eerste plaats tekort omdat zij de individuele motiveringsplicht herleidt tot standaardformules, zonder concreet te onderzoeken of de uitvoering van het bevel - met Nigeria als het land van bestemming - verzoekster niet blootstelt aan een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest, rechtstreeks of onrechtstreeks.

Het is niet omdat een negatieve beslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal over het verzoek tot internationale bescherming, dat de overheid daarmee automatisch ontslagen is van haar verantwoordelijkheid om bij een terugkeerbesluit na te gaan of er, op het moment van de beslissing en rekening houdend met het individueel profiel van verzoekster, geen reëel risico bestaat op refoulement of op andere ernstige schendingen van fundamentele rechten.

Waar de asielprocedure zich richt op de beoordeling van de beschermingsnood in het kader van vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming, vergt een terugkeerbesluit een eigen, concrete toetsing van de gevolgen van verwijdering, inclusief de praktische haalbaarheid ervan (documenten, toegang tot opvang, veiligheid en basisvoorzieningen bij aankomst) en de effecten op de menselijke waardigheid van verzoekster.

De bestreden beslissing maakt niet duidelijk dat een dergelijke toetsing daadwerkelijk is gebeurd. Zij beperkt zich veeleer tot een abstracte verwijzing naar het gebrek aan verblijfsdocumenten en tot de procedurele afloop van de asielzaak, wat een kennelijke motiverings- en zorgvuldigheidsfout uitmaakt.

Daarnaast blijkt de beoordeling in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in de bestreden bijlage 13quinquies onvoldoende concreet.

Deze bepaling verplicht het bestuur om, vóór het nemen van een verwijderingsmaatregel, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Verzoekster draagt bovendien als enige de zorg over haar twee minderjarige kinderen.

Voor de minderjarige kinderen dreigt de begeleiding en zorg die zij nodig hebben echter te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren.

Dit raakt de belangen van de minderjarige kinderen op een onevenredige manier.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van hun alleenstaande moeder verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen .

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Nigeria.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

In het luik "hoger belang van het kind" wordt erkend dat de kinderen in België naar school gaan, maar dit wordt onmiddellijk gerelativeerd met algemene stellingen dat onderwijs geen absoluut verblijfsrecht creëert en dat onderwijs ook in het herkomstland kan worden verdergezet, aangevuld met een abstracte verwijzing naar een omzendbrief over de mogelijkheid om een verwijdering tijdens het schooljaar op te schorten.

Een dergelijke redenering voldoet niet: het hoger belang van het kind vraagt een reële, geïndividualiseerde beoordeling van hun schooltraject, hun integratie en hun concrete noden en kwetsbaarheden, en niet louter de vaststelling dat "onderwijs elders ook bestaat". De beslissing motiveert niet waarom een terugkeer binnen de opgelegde termijn - en de dreiging van gedwongen uitvoering indien dit niet lukt - verenigbaar zou zijn met de pedagogische continuïteit, stabiliteit en ontwikkelingsbehoeften van de kinderen in kwestie.

Ook het luik "gezins- en familieleven" wordt onterecht herleid tot de vaststelling dat "het hele gezin" voorwerp is van hetzelfde bevel, zodat de "gezinscel samenblijft" bij terugkeer.

Dit is geen daadwerkelijke proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8 EVRM.

De vraag is niet enkel of het gezin fysiek samen kan reizen, maar of de maatregel, rekening houdend met de concrete situatie, niet leidt tot een disproportionele aantasting van hun opgebouwde privéleven in België: woonstabiliteit, sociale verankering, schoolloopbaan van de kinderen, medische opvolging en dagelijkse ondersteuning. De bestreden beslissing bevat hierover geen herkenbare, individuele afweging, maar beperkt zich tot een standaardformule die de toetsing feitelijk leegmaakt.

Daarnaast is de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster onvoldoende zorgvuldig. De beslissing erkent dat verzoekster bij haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (26 mei 2025) melding maakte van tandpijn en hoge bloeddruk, maar besluit vervolgens dat er "geen medische documenten" zouden zijn waaruit een risico op onmenselijke behandeling blijkt en verwijst verzoekster naar de mogelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter.

Dit is ontoereikend.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om, op basis van de beschikbare gegevens, daadwerkelijk rekening te houden met de gezondheidstoestand bij het nemen van het terugkeerbevel en bij het bepalen van de modaliteiten ervan. De loutere verwijzing naar een mogelijke 9ter-procedure kan deze plicht niet vervangen, temeer nu de terugkeermaatregel op zichzelf uitvoerbaar is en de druk op verzoekster legt om binnen korte termijn te vertrekken, met het reële risico dat zij bij niet-naleving wordt geconfronteerd met gedwongen uitvoering.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom, ondanks de gemelde medische problemen, de opgelegde terugkeertermijn en de potentiële dwangmodaliteiten geen risico op verergering of discontinuïteit van zorg meebrengen.

Tot slot is ook de stelling problematisch waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing vrijwel volledig laat “meeliften” op het negatieve asielresultaat van het Commissariaat-generaal en het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een terugkeerbesluit is geen administratieve bijlage die automatisch volgt op het einde van de asielprocedure: het vereist een eigen actuele beoordeling van de uitvoerbaarheid en de evenredigheid van verwijdering, inclusief een concrete toetsing aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

In dit dossier worden die wettelijke vereisten vervangen door standaardzinnen en door het doorschuiven van verantwoordelijkheden naar verzoekster (“breng DVZ op de hoogte”, “dien 9ter in”), terwijl de administratie net zelf verplicht is om de relevante individuele elementen actief te wegen vóór zij een bevel oplegt dat zulke ingrijpende gevolgen heeft.

4. Er blijft derhalve dat door verweerder geen afdoende individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van de verzoekende partij werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van de verzoekende partij en daaromtrent een zorgvuldige afweging heeft gemaakt, zoals vereist door onder meer artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...]”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat het CGVS op 7 augustus 2025 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming, dat de Raad op 7 januari 2026 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Zij betoogt dat de verwerende partij geen afdoende individueel onderzoek heeft verricht.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk of afdoende zijn of dat er alsnog een schending voorligt van artikel 3 en 8 van het EVRM.

Vooreerst hekelt verzoekster dat de bestreden beslissing de individuele motiveringsplicht herleidt tot standaardformules, zonder concreet te onderzoeken of de uitvoering van het bevel - met Nigeria (lees: Angola) als het land van bestemming - haar niet blootstelt aan een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, rechtstreeks of onrechtstreeks. Zij betoogt dat het niet is omdat een negatieve beslissing werd genomen door de CGVS over het verzoek om internationale bescherming, dat de overheid daarmee automatisch ontslagen is van haar verantwoordelijkheid om bij een terugkeerbesluit na te gaan of er, op het moment van de beslissing en rekening houdend met het individueel profiel van verzoekster, geen reëel risico bestaat op refoulement of op andere ernstige schendingen van fundamentele rechten. Waar de asielprocedure zich richt op de beoordeling van de beschermingsnood in het kader van vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming, vergt een terugkeerbesluit een eigen, concrete toetsing van de gevolgen van verwijdering, inclusief de praktische haalbaarheid ervan (documenten, toegang tot opvang, veiligheid en basisvoorzieningen bij aankomst) en de effecten op de menselijke waardigheid van verzoekster, zo stelt zij. Zij meent dan ook dat de verwerende partij niet kan volstaan met een abstracte verwijzing naar het gebrek aan verblijfsdocumenten en de procedurele afloop van de asielzaak.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden,

volstaat evenmin. De bescherming in artikel 4 van het Handvest reflecteert, zoals reeds gesteld, die van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster brengt thans geen enkel concreet element bij met betrekking tot haar vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Angola. Een schending van deze bepalingen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont bijgevolg haar belang niet aan bij haar grief dat de verwerende partij een eigen concreet en actueel onderzoek had moeten voeren in het licht van deze bepalingen en niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de CGVS en het arrest van de Raad in het kader van het verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er in dat verband op dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Ook toont verzoekster niet aan waarom de verwerende partij niet kon verwijzen naar het gebrek aan verblijfsdocumenten, nu dit krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet net de grond is waarop het bevel is gesteund. Waar verzoekster nog hekelt dat geen onderzoek is gedaan naar de praktische haalbaarheid van de verwijdering, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet de verwijdering door de verwerende partij beoogt, maar aan verzoekster zelf de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten. Verzoekster brengt ook op dit vlak geen enkel concreet en praktisch argument bij dat haar zou verhinderen hieraan gevolg te geven.

Verder beroept verzoekster zich op de belangen van haar twee minderjarige kinderen die geschonden zouden worden bij een terugkeer naar Nigeria (lees: Angola). De begeleiding en zorg die de kinderen nodig hebben dreigt te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren, aldus verzoekster. Zij hekelt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet. Zij wijst erop dat het feit dat de kinderen zonder legaal verblijf in België wonen, hieraan geen afbreuk doet aangezien zij op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt. Zij benadrukt dat het gaat om een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie, maar waarbij de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind, wordt verbroken. Zij betoogt dat haar aanwezigheid hieraan niet veel verandert. Zij benadrukt verder dat haar kinderen kwetsbaarder zijn dan een *"modaai"* kind gelet op hun verleden, de situatie van hun ouders en als kinderen van asielzoekers. Voor dat laatste aspect verwijst zij naar verschillende studies. Zij hekelt tot slot dat de verwerende partij erkent dat de kinderen in België naar school gaan, maar dit onmiddellijk relateert met algemene stellingen dat onderwijs geen absoluut verblijfsrecht creëert en dat onderwijs ook in het herkomstland kan worden verdergezet, aangevuld met een abstracte verwijzing naar een omzendbrief over de mogelijkheid om een verwijdering tijdens het schooljaar op te schorten. Zij meent dat een dergelijke redenering niet volstaat, aangezien het hoger belang van het kind een reële, geïndividualiseerde beoordeling vraagt van hun schooltraject, hun integratie en hun concrete noden en kwetsbaarheden, en niet louter de vaststelling dat *"onderwijs elders ook bestaat"*. De beslissing motiveert niet waarom een terugkeer binnen de opgelegde termijn - en de dreiging van gedwongen uitvoering indien dit niet lukt - verenigbaar zou zijn met de pedagogische continuïteit, stabiliteit en ontwikkelingsbehoeften van de kinderen in kwestie, aldus verzoekster. Verzoekster betoogt dat het recht op onderwijs in het gedrang komt. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven, wat in het bijzonder geldt bij een gedwongen verhuis.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07,

Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst.

Zoals reeds is vastgesteld, heeft de verwerende partij aangaande het hoger belang van de kinderen wel degelijk gemotiveerd. In de bestreden beslissing heeft zij het volgende overwogen:

“Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.”

Het komt dan ook aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn in het licht van hun individuele situatie of dat het hoger belang van de kinderen alsnog op onevenredige wijze zou worden aangetast door de bestreden beslissing. Zij slaagt daar evenwel niet in, gelet op hetgeen volgt:

Verzoekster spreekt van de “*noden*” en “*zorg en begeleiding*” van de kinderen, maar laat na om te verduidelijken om welke noden het dan wel zou gaan en welke specifieke zorg en begeleiding daarvoor nodig zou zijn. Zo verduidelijkt zij niet welke ondersteuning de kinderen in België krijgen en waarom zij die niet meer zouden kunnen krijgen in het land van herkomst. Zij toont niet aan dat de nodige zorg en (studie)begeleiding niet kan worden verkregen in het land van herkomst.

Ook brengt verzoekster geen elementen bij waaruit blijkt dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Het feit dat er een zekere aanpassingsperiode nodig is om weer aan te sluiten bij het onderwijs in het land van herkomst, doet daaraan geen afbreuk, zeker nu, gezien hun leeftijd bij aankomst in België, aangenomen kan worden dat de kinderen reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst en verzoekster minstens niet aannemelijk maakt dat de kinderen zich niet meer kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Waar verzoekster de vraag stelt naar het uitwisselen van informatie tussen de scholen over het functioneren van de kinderen met het oog op gepaste studiebegeleiding, beperkt zij zich tot het louter opwerpen van de vraag. Zij toont niet aan dat er geen uitwisseling tussen de scholen kan plaatsvinden, en evenmin dat zij daar zelf niet een rol in kan spelen door aan de huidige school van de kinderen om rapportage te vragen die zij vervolgens in de school in het land van herkomst kan overmaken aan de nieuwe school van de kinderen. Ook weze herhaald dat verzoekster niet aantoont dat de kinderen specifieke studiebegeleiding krijgen of daar nood aan hebben en om welke reden. Verder wordt in dat kader in de bestreden beslissing gewezen op de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen met het oog op een vertrek, specifiek voor gezinnen met schoolgaande kinderen. Er kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. Het recht op onderwijs is immers geen absoluut recht (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Verzoekster toont niet aan dat dat het geval zou zijn.

Voor het overige toont verzoekster met haar algemeen betoog niet aan dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen in hun land van herkomst. De Raad wijst er daarbij op dat de kinderen zijn geboren in 2015 en 2017 en dat zij Angola pas hebben verlaten in oktober 2024. Bij gebrek aan concrete elementen die daar in hun geval anders over zouden kunnen doen denken, kan worden aangenomen dat eventuele aanpassingsmoeilijkheden bij terugkeer naar het land waar zij geboren zijn en grotendeels zijn opgegroeid, niet van die aard zijn dat ze een schending inhouden van hun hoger belang. Het feit dat zij (andermaal) hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, betekent nog niet dat hun hoger belang op onevenredige wijze wordt geschonden, zeker nu zij samen met hun moeder terugkeren naar het land van herkomst en zo de eenheid van het gezin blijft behouden. Hoewel verzoekster dit gegeven in haar betoog lijkt te minimaliseren, is dit wel degelijk relevant en zelfs een van de twee aspecten die het hoger belang van het kind vormgeeft.

Verder viseert verzoekster het motief aangaande haar familie- en gezinsleven, met name *“Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijft.”* Zij meent dat dit geen daadwerkelijke proportionaliteitsafweging is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat de vraag niet enkel is of het gezin fysiek samen kan reizen, maar of de maatregel, rekening houdend met de concrete situatie, niet leidt tot een disproportionele aantasting van hun opgebouwde privéleven in België: woonstabiliteit, sociale verankering, schoolloopbaan van de kinderen, medische opvolging en dagelijkse ondersteuning. De bestreden beslissing bevat hierover geen herkenbare, individuele afweging, maar beperkt zich tot een standaardformule die de toetsing feitelijk leegmaakt, aldus verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar beschermenswaardig gezinsleven enerzijds en haar privéleven anderzijds door elkaar lijkt te halen in haar betoog. Uit het geviseerde motief blijkt duidelijk dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan van verzoeksters gezinsleven. Verzoekster toont niet aan dat deze afweging alsnog in strijd is met artikel 8 van het EVRM, zeker nu het EHRM in haar rechtspraak, zoals hierboven reeds is gesteld, belang hecht aan het behoud van de eenheid van het gezin. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op dit punt dus niet aangetoond.

Wat betreft verzoeksters privéleven, stelt de Raad vast dat daarover inderdaad niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing. Echter toont verzoekster niet aan dat zij zich op een beschermenswaardig privéleven kan beroepen. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf alhier kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘privéleven’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekster hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke en beperkt zich tot de verwijzing naar algemene en vage elementen zoals

woonstabiliteit, sociale verankering, schoolloopbaan van de kinderen, medische opvolging en dagelijkse ondersteuning, zonder deze elementen zelfs maar concreet toe te passen op haar situatie. Dit is problematisch nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de situatie van de kinderen verwijst de Raad volledigheidshalve naar de voorgaande bespreking, waaruit evenmin dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoekster kan zich dus niet dienstig beroepen op een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij toont dan ook haar belang niet aan bij haar grief dat daarover niet nader is gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vervolgens viseert zij het motief aangaande haar gezondheidstoestand. De verwerende partij heeft hierover het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.26/05/2025) pijn aan de tanden en een hoge bloeddruk te hebben. Betrokkene legde geen medische documenten neer. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen en bijgevolg blijft het kerngezin samen.”

Zij betoogt dat deze beoordeling onzorgvuldig en ontoereikend is. Verzoekster verwijt de verwerende partij niet te hebben gemotiveerd waarom, ondanks de gemelde medische problemen, de opgelegde terugkeertermijn en de potentiële dwangmodaliteiten geen risico op verergering of discontinuïteit van zorg meebrengen.

Verzoekster betwist evenwel niet dat zij geen medische documenten heeft voorgelegd, noch dat zij geen 9ter-aanvraag heeft ingediend. Ook bij haar verzoekschrift blijft zij in gebreke om aannemelijk te maken, laat staan enig begin van bewijs bij te brengen, dat zij actueel kampt met medische problemen die een terugkeer zouden verhinderen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vereist dat verzoekster de medische redenen waarom zij meent niet te kunnen terugkeren, staaft met medische bewijsstukken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat de verwerende partij verder had moeten motiveren dan zij heeft gedaan en toont niet dat de geveiseerde motivering niet afdoende of onzorgvuldig is. Verder toont zij niet aan op welke manier zij gegriefd kan zijn door de suggestie om, indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een gestaafde medische problematiek, een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen of de verwerende partij te verwittigen zodat zo nodig de termijn voor vertrek kan worden verlengd of hier anderszins rekening mee kan worden gehouden.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen heeft gehandeld door aan haar en haar twee minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS